

INTERVIEW ANGELA SCHIJF

‘Ik begrijp de ziel van de zuiderling pas sinds deze musical’

Ze heeft de opvallendste rol in ‘Dagboek van een Herdershond’. En afgaande op het applaus ook de populairste: een engelsbewaarder op twintig centimeter hoge plateauzolen die kapelaan Erik Odekerke gevraagd en ongevraagd advies geeft. Het moet raar lopen wil Angela Schijf volgend jaar niet meedingen naar een Musical Award. „Die zou wellicht beter naar een ander kunnen gaan. Iemand die graag een plek wil veroveren in de musicalwereld.”

MAASTRICHT
DOOR RONALD COLÉE

Bezoekers die het MECC verlaten, reageren bijna allemaal verrast: ik wist niet dat Angela Schijf kon zingen.

„Dat is lief, ik heb er hard aan gewerkt.”

Voor het grote publiek ben je na zestien seizoenen Flikken Maastricht zo ongeveer vergroeid met de rol van politierechercheur Eva van Dongen.

„Toch heb ik er altijd van alles bij gedaan. Zowel voor televisie als theater.”

Die theaterstukken trokken geen zeventigduizend toeschouwers...

„Wat hier gebeurt, is ongekend. Zeker na twee jaar corona. Ik weet nog dat ik twintig jaar geleden de laatste voorstelling van *42nd Street* in de RAI in Amsterdam speelde en bang was dat nooit meer mee te maken. Want die musical was ook heel groots en succesvol. Hoorde ik pas geleden iemand van de crew zeggen: vanavond zitten er maar achthonderd mensen in de zaal. Máár? Ik heb toneelstukken gedaan waarbij we al blij waren met 130 toeschouwers. Dat de tribunes elke dag zo goed gevuld zijn, maak je niet vaak mee. Deze voorstelling is echt een cadeautje. Voor ons en voor het publiek.”

Is de musicalwereld in die twintig

jaar veel veranderd?

„Voor mij persoonlijk voelt het als helemaal opnieuw beginnen. Als een nieuwe en interessante tak van sport die veel discipline en inzet vraagt. Maar daar hou ik van. Inhoudelijk is het vak veranderd van heel verhalende, donkere en diepere musicals als *Les Misérables* en *The Phantom of the Opera* naar de lichtere en bontere musicals waar de aandacht meer op het spektakel kwam te liggen. Ik denk dat *Dagboek van een Herdershond* daar een mooie combinatie van is.”

En ook nog eens in de provincie waar je nu al vijftien jaar een groot deel van het jaar vertoeft.

„Ik ben de ziel van de zuiderling – zoals deze productie aangeprezen wordt – pas gaan begrijpen sinds deze musical. Iets wat me in vijftien jaar *Flikken Maastricht* niet gelukt is. Ik wist niets over het mijnverleden en de impact daarvan op de bevolking en begrijp nu ook pas de haakjes die het geloof nog overal in deze provincie heeft. Dat is ook het cadeau dat ik aan deze musical overhoud.”

Terwijl regisseur Servé Hermans onlangs bekende dat hij je aanvankelijk niet eens had durven vragen voor een rol in *Dagboek van een Herdershond*. Omdat je niet bepaald musical-minded bent.

„Ik ben blij dat hij dat wel gedaan heeft. En als je me vraagt waar ik op een vrije donderdagavond naartoe zou willen, geef ik inderdaad de voorkeur aan een toneelstuk boven een musical.”

Wat gaf de doorslag om ja te zeggen?

„Dat ik mijn personage zelf vorm

“
Ik wilde geen lieflijk fladderend personage met grote witte vleugels tegen een achtergrond van pastelinten zijn, maar een engel met ballen.

Angela Schijf

kon geven, Servé voor de regie tekende en Joes Brauers de kapelaan speelde.”

Dit is na ‘La Superba’ en ‘(R)evolutie’ al jouw derde productie met Servé Hermans aan het roer. Wat maakt werken met hem zo leuk?

„Servé is ontzettend grappig, heel slim – hij weet overal iets van – maar heeft daarnaast ook een soort onhandigheid over zich waar ik heel erg van gecharmeerd ben. Het is moeilijk om daar woorden op te plakken, maar mijn band met hem voelt echt als vriendschap. Als ik morgen sterf, is hij een van de personen die ik nog even wil zien.”

Terwijl Joes voor jou, maar zeker voor het grote publiek – ondanks zijn korte maar al behoorlijk indrukwekkende staat van dienst – nog een vrij onbeschreven blad was.

„Joes was dat extra zetje om ja te zeggen, omdat ik zijn talent elders had gezien. Hij is nu al mijn lievelingscollega geworden van alle jaren dat ik speel. Zo ongelooflijk intelligent. Als mens en als acteur. Bij hem draait het om het spelen en niet om de lof. Zo denk ik er ook over. Hij is heel zuiver en heel echt. Ik ben oprecht benieuwd hoe zijn carrière zich nog verder gaat ontwikkelen.”

Want hij is pas 22.

Lachend: „Ja, daar moest ik ook even aan wennen. Ik hoor nu bij de oudjes. Laatst werden twee castleden 21. Gelukkig doet leeftijd er in ons vak niet toe. Anne-Mieke Ruyten is 61, ik ben 42, maar we voelen ons 23, alleen kunnen we de

Angela Schijf bij de make-up voor haar rol als engelbewaarder in de musical 'Dagboek van een Herdershond'. FOTO'S ROY BEUSKER

jongelingen na de voorstelling niet meer zo goed bijbenen.

Dus geen afzakkertjes met de hele groep?

„Nee, ik rij na elke voorstelling naar huis.”

Naar Antwerpen? Waarom blijf je niet in Maastricht slapen?

„Omdat acteren slechts één deel van mijn leven is. Ik heb ook nog een gezin te runnen met man en drie kinderen waarvan de jongste om zeven uur 's ochtends opstaat om naar school te gaan. En van zeven tot twee kun je veel doen. Boodschappen halen, eten koken, wasje draaien, administratie bijwerken, de hond uitlaten en als ik nog tijd over heb een uurtje pilates.”

Is dat niet slopend?

„Nee hoor, dat doe ik met twee vingers in mijn neus. Al ben ik wel een beetje moe. Ik zou bijvoorbeeld ook niet van de ene musical in de andere willen stappen. Daarvoor is dit schema te moordend. Nu, van half maart tot half juli, is te overzien. En ik ben nou eenmaal niet zo goed in niks doen. Ik hou van hard werken. Als ik druk ben, kan ik honderd dingen tegelijk doen. Heb ik niks om handen, word ik al zenuwachtig bij de gedachte aan één taak.”

Je zou het koken bijvoorbeeld uit kunnen besteden aan je man Tom.

„Die kan nog geen ei bakken, haha.”

Terug naar je rol van engelbewaarder. Je hebt gekozen voor een bijzondere invulling.

„Ik wilde geen lieflijk fladderend personage met grote witte vleugels tegen een achtergrond van pasteltinten zijn, maar een engel met ballen. Het liefst op stiletto's en in een leren *jackie*.”

Die stiletto's zijn plateauzolen van twintig centimeter hoog geworden en bij je opkomst draag je reuzenvleugels.

„Ja, fantastisch hè hoe kostuumontwerpster Sabine Sijnders mijn personage vorm heeft gegeven en hoe decorontwerper Jos Groenier mij in de voorstelling letterlijk tot leven weet te wekken. Dat had niet beter gekund. Het is sowieso knap hoe Jos zo'n groot en tegelijkertijd minimalistisch decor heeft weten te ontwerpen.”

En dan het karakter: ad rem, recht voor zijn raap, een tikkeltje brutaal, gevat, verongelijkt en vooral behoorlijk zelfverzekerd. Een groter contrast met alleen de stem van Kees Brusse in de tv-serie, is er niet.

„Vanaf het moment dat we in het MECC gingen repeteren en spelen, voelde ik dat ik via het publiek moest spelen. Mijn missie is om iedereen in het publiek minimaal één keer te hebben aangekeken tijdens de voorstelling. Want daar draait het om in dit vak: contact maken met medespelers én publiek.”

Dat lukt je vrij aardig. De jury van de Musical Awards kan het beeldje voor 'Beste vrouwelijke hoofdrol in een grote musical' al apart zetten.

„Dat zou wellicht beter naar een ander kunnen gaan. Iemand die graag een plek wil veroveren in de musicalwereld.”

“

Mijn missie is om iedereen in het publiek minimaal één keer te hebben aangekeken tijdens de voorstelling. Want daar draait het om in dit vak: contact maken met medespelers én publiek.

Angela Schijf

Je hebt al eens zo'n beeldje gewonnen.

„Ja, voor mijn rol in *42nd Street*. Als aanstormend talent. Twintig jaar later storm ik nog steeds, haha.”

In deze musical staat behalve de opkomst van de mijnindustrie ook het geloof centraal. Ben je zelf gelovig?

„Ik geloof in een geloof dat diep van binnen zit. Niet in het geloof dat je kunt afkopen door een kaarsje op te steken of een schietgebedje te doen. Ik denk dat als je de schillen afpelt, de verschillende geloven op deze wereld veel dichterbij elkaar liggen dan je zou denken. Ik geloof bijvoorbeeld niet in blind achter meningen aan lopen. Of in maakbaarheid. Je kunt ook dankbaar zijn voor de dagelijkse dingen en je medemenselijkheid tonen. Dat zijn de waarden waar ik naar leef.”

Heb je zelf een engelbewaarder?

„Ik heb heel jong een vriend verloren en Frédérique Huydts, collega en hartsvriendin. Heb echt het gevoel dat die twee van boven een oogje in het zeil houden, onvoorwaardelijk van me houden, maar ook zeggen: nu is het genoeg. Want eerlijkheid werkt altijd. Net als humor. Daar houden mensen van. Ook in deze voorstelling waarin ik Erik Odekerke mag begeleiden naar volle wasdom. Als mens. En als gelovige.”

De musical 'Dagboek van een Herdershond' is nog tot en met 17 juli te zien in het MECC in Maastricht. Meer informatie: www.dagboekvaneenherdershond.nl